

влечи съ себе си въ гроба и цѣлиятъ народъ, че безъ тебъ да живѣемъ — какъвъ позоръ, съ тебъ да умремъ — какво блаженство! . . . "Изъ день въ день той вписва въ своя дневникъ събитията на деня, и все съ такива думи въ такъвъ възвисенъ тонъ. Изъ день въ день събитията се прѣплитатъ и заплитатъ, и бѣдѣщето повече и повече се стѣмнява. Наистина, изискванията отбѣлѣзани въ „12-тѣхъ члена“ сѣ почти всички дадени и въ Пеща е свикано Народно Сѣбрание, което реди и распорежда, а националното отговорно министерство се ръководи отъ Кошута, но... въ сѣбранието се брътви само и работитѣ се протакатъ, а Кошутъ каточели се домогва повече по околни пѣтища да върви къмъ крайната цѣль. При това, придворнитѣ интриги въ Виена — ниски, макаръ вършени на високо мѣсто — подбутватъ слабохарактерниятъ Фердинандъ V да се домогва съ разни срѣдства да отнеме и отрече онова що е дадено и обѣщано за даване на маджаритѣ. Гнѣвътъ на пѣвеца на свободата кипи и се излива въ огнени и злѣчни думи. Той още отъ начало не се надѣва твърдѣ на добъръ край, когато се върви тѣй полека по лояленъ пѣтъ; не такава се е прѣдставила нему въ поетическитѣ блѣнове свободата, за която тѣй вдъхновено пѣй. Той не ще черупки отъ свобода — и свещенъ гнѣвъ пламва пакъ въ душата му, когато вижда че тѣзи хвърлени отъ Виена черупки се грижливо прибиратъ отъ довчерашнитѣ борци, та съ тѣхъ да се гради бѣдѣщето; още по-буйно пламва гнѣвътъ му, когато той вижда че ръката на хабсбургския треперко посѣга и къмъ тѣзи черупки — да си ги вземе назадъ. Прѣдъ народния музей се собира пакъ младежъта за да чуе гръмовититѣ рѣчи на Петйофи и неговитѣ другари, които не искатъ да слушатъ, а да диктуватъ на онѣзи брътвачи, които, доволни отъ достигнатото, бързатъ да пристѣпватъ къмъ реформации и се домогватъ да дадѣтъ на работитѣ по-спокойно развитие. Разчорленъ, гордъ изтѣпва Петйофи прѣдъ сѣбрания народъ, кръвта се дрѣпва отъ лицето му, очитѣ блѣщатъ съ пламътъ на вдъхновението, трепетнитѣ устни — устни на холерикъ — изригватъ рѣчи каквито не сѣ се чували до тогава въ Венгрия, рѣчи каквито може да каже само единъ зацѣленъ въ доброто на своя народъ ентузиастъ, чуждъ за смѣткитѣ на опитни въ работата си политици: „Богъ на мойта душа е свободата, и азъ пѣмъ и пишмъ това което